

عنوان مقاله:

بررسی سازمان دهی فضایی خانه های سنتی کرمانشاه (نمونه موردی خانه حکیم نصیر و خانه خواجه باروخ)

محل انتشار:

دومین کنفرانس ملی توسعه پایدار در مهندسی عمران، معماری و شهرسازی ایران (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

صبا کرمی - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری دانشگاه آزاد اسلامی، واحد کرمانشاه، گروه معماری، کرمانشاه، ایران

مریم انصاری منش - گروه معماری، دانشکده فنی و مهندسی، واحد کرمانشاه، دانشگاه آزاد اسلامی، کرمانشاه، ایران

خلاصه مقاله:

انعکاس ریشه های فرهنگی و اجتماعی و اعتقادی هر جامعه ای در کالبد معماری آن نمود می یابد. خانه به عنوان اولین سرپناه بشر، منعکس کننده بیشترین تأثیرات فرهنگی در جوامع مختلف است. در جامعه ی سنتی ایران خانواده از واحدهای بنیادین جامعه است و خانه محور اصلی یکپارچگی خانواده است. با درک درست از سازمان فضایی یک خانه ی سنتی ایران می توان به یکی از دلایل آرامش، امنیت و هویت این خانه ها دست یافت. الگوهای فضایی در خانه های تاریخی به طور مشخص از فرم، مضموم و حالت برخوردار بوده اند و سازمان فضایی این خانه ها به صورت همگرا پاسخگو به شیوه ی زندگی، برقراری ارتباط متقابل با طبیعت، تامین ایستایی و آسایش بوده است، در حالی که در خانه های دهه های اخیر فضاها هم ارتفاع شده اند و سازمان فضایی تنوع ارتفاعی خود را از دست داده و مفهوم مقطع فضایی به یک مستطیل ساده ی تک عملکردی میل پیدا کرده است. با بررسی معماری سنتی ایران به این موضوع پی می بریم که معماران در گزینش و طراحی فضاها به اصول جامعه زمان خود و اعتقادات مذهبی پایبند بودند. اما این شاید تنها اولویت آنها برای سازماندهی فضاهای ساختمانی نبوده است. علاوه بر حریمیت که عنصر مهمی برای سازماندهی فضاهای ساختمانی است، معماران گذشته در بعضی موارد بسیار مطوهرانه علاوه بر حفظ حریمیت که موجب تامین آسایش برای کاربران میشده است مسائل ایجاد دید و منظره را نیز در نظر داشته اند. در موارد بررسی شده در این نوشتار با راه حل های معماران قدیم آشنا می شویم که موجب حفظ حریمیت و ایجاد منظر و دید توأم با هم شده است.

کلمات کلیدی:

خانه سنتی، معماری، سازمان دهی فضایی، کرمانشاه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/904631>

